

Om de Heer | Man, vrouw, ambt

Twee dagen voor ik dit artikel schreef, nam de synode van de Gereformeerde Kerken (vrijgemaakt) het besluit om alle ambten open te stellen voor vrouwen. En daarbij het besluit om de effectuering daarvan over te laten aan de kerken zelf. Sindsdien loopt mijn Facebook over van reacties van mensen die of heel blij zijn, of dit het duidelijke bewijs vinden dat deze kerken van het goede pad zijn afgeraakt. Het besluit zelf is nog niet te vinden op de website van de GKv en dat vraagt om de nodige bescheidenheid op dit moment: wat waren precies de overwegingen en gronden onder dit besluit? Uit de rapportage van de deputaten die hiervoor speciaal waren aangesteld is in ieder geval op te maken dat zij zich even duidelijk op de Bijbel beroepen als de tegenstanders. Op dezelfde dag was er een ontmoeting met afgevaardigden uit de Nederlands Gereformeerde Kerken waarbij er sprake was van grote onderlinge herkenning. Het gesprek met deze kerken komt in een stroomversnelling. Over een paar weken vergadert de synode daar weer verder over.

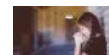
Hoe lees je de Bijbel?

Er zit een samenhang tussen beide berichten. En dan niet, zoals ik las: dat een paar jaar geleden de vrouwelijke ambtsdragers binnen de NGK nog een struikelblok waren voor gesprekken over eenwording en dat deze hobbel nu door een vergelijkbaar besluit uit de wereld geholpen is. Het ligt wat genuanceerder. De deputaten voor kerkelijke eenheid hebben in de afgelopen jaren hierover doorgesproken met de commissie van de NGK daarvoor en die gesprekken gingen vooral over de argumentatie onder het besluit van de NGK indertijd. Hoe gebruik je de Bijbel? Al tijdens de vorige synode is hierover overeenstemming bereikt en is een verklaring daarover aanvaard. (Te vinden in de acta van de synode van 2011/2012, via www.kerkrecht.nl, in bijlage 7.5.) In het verslag van de bespreking is te lezen dat met deze overeenstemming rond hermeneutiek de argumentatie rond het besluit over de openstelling van de ambten voor vrouwen bijgesteld is. Teneur van die overeenstemming: als we Gods woord lezen, is de primaire reactie er een van luisteren, gehoorzamen. Zelf proef ik hier een verre echo van de manier waarop prof.dr. K.Schilder (u weet wel, die van lang geleden, van de Vrijmaking) het theologische vak ethiek omschreef. Ik zeg het even met eigen woorden: we zijn als mens verplicht om onze eigen wil ondergeschikt te maken aan Gods wil. En vervolgens bracht hij reliëf aan in de manier waarop je daarbij met de geopenbaarde wil van de Heer omgaat. Ook de actuele concrete situatie speelt daarbij een rol, naast elementen die rechtstreeks blijven gelden, zoals het gebod elkaar lief te hebben. Voor het huidige gesprek binnen de kerken betekent dit op synodaal niveau gevoerde gesprek dat we ervan uit kunnen gaan dat voor- en tegenstanders van het gevallen besluit beide erkennen dat Gods woord het laatste woord heeft binnen de kerken, hoe lastig die erkenning ook is. Het vraagt

RECENTE BERICHTEN WEBLOG

Om de Heer | Man, vrouw, ambt

Geloof, gevoel en ervaring: een inleiding

Avondmaal in de praktijk

Een uitdaging voor de kerkenraad

Het school bord en het internet

Verwondering maakt het gewone bijzonder

Ambtsdragers vinden, geen probleem in de GKv!

IK WIL JOU

Catechesemethode
Identiteit & Seksualiteit

Inspirerende erediensten

Samen zoeken naar
een eigen kleur in liturgie

ook zelfbeproeving: wil ik inderdaad op dat niveau het gesprek voeren, of bespeur ik toch bij mijzelf de neiging om de cultuur van de wereld, of die van de kerk, een beslissende rol te geven.

Uitdaging voor de kerken

Er zijn al kerken binnen het vrijgemaakte kerkverband die vrouwelijke ambtsdragers kennen; er zijn er vast ook die bij de eerstkomende procedure om nieuwe ambtsdragers te vinden de geboden vrijheid zullen gebruiken. In andere kerken zal een gesprek gevoerd worden over de manier waarop. En voor weer andere gemeentes zal het niet eens in bespreking komen. Maar alle kerken hebben te maken met een nieuwe werkelijkheid: ook als je als kerkenraad besluit geen gebruik te maken van de vrijheid, zul je op de kerkelijke vergaderingen vrouwelijke afgevaardigden tegenkomen en wordt je als gastpredikant misschien wel in de kerkdienst opgeleid door een vrouwelijke dienstdoende ouderling. Er is een nieuwe situatie ontstaan, die om bezinning op de praktijk vraagt. **Jos Douma** (predikant GKv Zwolle-centrum) is daar op zijn website al mee begonnen. Heel kort samengevat: hij roept niet op elkaar vast te houden, maar de Heer vast te houden 'en bij hem te ontdekken hoe we samen op weg kunnen zijn en blijven'. Hoe ga je binnen de gemeente en in het verband van de diverse gemeentes om met een diversiteit die verder gaat dan de voorkeur voor een liedcultuur, maar die op een heel belangrijk punt, van het ambt, tot een verschillende opstelling leidt. En ook in breder verband speelt dit een rol: wat betekent dit voor de verhouding met andere kerkverbanden in binnen- en buitenland?

Laten we eerlijk zijn: dat vraagt om een andere manier om met verschillen om te gaan dan tot voor kort binnen de GKv gebruikelijk was. Dat is ook te merken in diverse reacties in de sociale media.

Wel of niet vlees eten

Bij het nadenken over het besluit en wat dit betekent voor de kerken, moest ik denken aan de discussie binnen de gemeente van Rome, aan het begin van de geschiedenis van de nieuwtestamentische gemeente. Dat was ook een heel principiële geladen punt. Mag je vlees eten dat via de omweg van de afgodentempel op je bord belandt? U leest daarover in Romeinen 14. Er zitten in dat hoofdstuk punten van vergelijking en uiteraard ook dingen die niet zomaar van toepassing zijn. Eerst maar de vergelijking: "wie alles eet, doet dat om de Heer te eren, en hij dankt God voor zijn voedsel. Wie iets niet wil eten, laat het staan om de Heer te eren, en ook hij dankt God. (vs 6)" Daarom roept de apostel op om elkaar te aanvaarden zoals Christus ons aanvaard heeft. Beslissend is dat voor- en tegenstanders hun positie laten bepalen door hun verstaan van Gods woord. Maar ze komen toch tot een verschillende praktijk. Dat kan binnen de gemeente van de Heer. Een leerpunt, ook voor ons. Paulus kiest wel positie: hij noemt het standpunt van wie alleen groente eet zwak, maar schuift die broeders en zusters niet weg. Hij wijst op het koninkrijk van God dat bestaat in liefde, vrede en gerechtigheid.

Er zijn ook verschillen met de huidige situatie. En daarom kun je niet zomaar zijn praktische uitweg op vandaag toepassen. Hij roept de sterken in het geloof op om geen aanstoot te geven aan de mensen die geen vlees willen eten. Dat is een toepassing in het privéleven van de leden van de gemeente, en ook voor de gezamenlijke maaltijden. Kun je die oproep om 'geen aanstoot te geven' ook gebruiken voor het gesprek over publieke zaken? Daarbij ligt het weer anders. Je kunt de ander toch niet gijzelen met je eigen standpunt? Maar de erkenning dat je ook op het punt van het ambt kiest 'om de Heer' maakt wel dat je die ander mee wilt nemen op je weg.

Er zullen ook kerkleden zijn die 'om de Heer' menen dat hiermee een punt bereikt is waarop je de gemeenschap met elkaar moet opzeggen en je moet afscheiden. Ook dat kwam in de sociale media al naar voren. Dat hoort ook bij de pijn die het genomen besluit met zich meebrengt en met het niveau van de zaken in geding. Met dit artikel wil ik duidelijk maken dat het volgens mijn bescheiden mening niet hoeft, en tegelijk oproepen tot zelfbeproeving: ga je eigen motieven daarbij na. Als het echt 'om de Heer' is: alle respect. Als er andere motieven zijn, ben je net zo modern als je de voorstanders van de vrouw in het ambt verwijt.

Dit artikel is gepubliceerd in de GEREFORMEERDE KERKBODE van Groningen, Fryslan en Drenthe van 24 juni 2017. Voor abonnementen of informatie: Stuur een mail naar kerkbode@scholma.nl

Biografie

Laatste Berichten

Anko Oussoren

Adviseur op Praktijkcentrum

Is sociaal, geïnteresseerd in mensen en heeft zich vooral de laatste jaren ingezet voor jongeren binnen en buiten de kerk. Zijn passie ligt bij het jeugdwerk en het missionair gemeente-zijn. Hij heeft het verlangen om gemeentes toe te rusten vanuit de liefde van God. Mail naar Anko

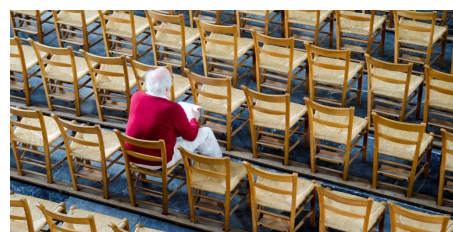

OPEN | ONTDEKKEND BIJBELLEZEN

FOLLOW UP!

PROJECT KRIMPENDE KERKEN

NIJWSBRIEF ONTVANGEN

E-mail *

MELD U AAN!

ABONNEER OP ONS WEBLOG

E-mailadres

ABONNEREN!

Gerelateerd

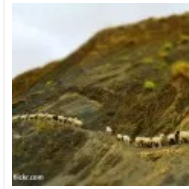
Een uitdaging voor de kerkenraad

Wat motiveert je om door te gaan

Roeping

Aan de slag met tucht

Anko Oussoren | 26 juni 2017 | Actueel, Weblog | ambt, ambtsdragers, diversiteit, eenheid, man vrouw | 1

Comment

← Geloof, gevoel en

ervaring: een inleiding

One Comment

Small Brother

REPLY

26 JUNI 2017 @ 14:52

#Eigen motieven nagaan: Elke dienstknecht wordt door zijn eigen heer geoordeeld. Dat geldt voor de gefantaseerde vermeende motieven die net zo erg zouden zijn als de ander wordt verweten. En dat geldt ook voor wie wil vasthouden en gemeenschappelijkheid zoekt. Rom.14 wordt hier dan geciteerd: denk aan het koninkrijk van God dat bestaat in liefde, vrede en gerechtigheid ! Jawel; dat vraagt om een focus op Liefde, Vrede en Gerechtigheid.

Liefde; in verdriet om zoveel jaren oordeel en verguizing, die nu een klacht blijkt. Vrede; tot erkenning van bekering en terugkomen van een dwaalweg. En gerechtigheid; die eist om schuldbelijdenis voor dwalen, oordelen, en afgezonderd avondmaal vieren.

Niemand hoeft zich zorgen te maken over wie zijn Heer volgt – en gaat. Want immers, de Herder roept en Hij oordeelt eenieder aan het einde van de weg waarheen men gaat.

Maar zorg moet er teméér zijn waar formeel de voorgeleefde en opgelegde weg van de Herder een breuklijn maakt. Want gerechtigheid eist van tweeën één: ofwel de mens hult zich in schuldbesef, bekering en een trouw terugkeren naar een waardiger avondmaal. Ofwel de mens erkent hierin de Weg van de Herder en dankt de Heer dat hij deze breuken in Zijn liefdevolle weg heeft opgenomen. Maar of het nu om de gerechtigheid is of om de liefde, in beide gevallen is de kerk van deze leeromslag in de situatie van de verloren zoon: laat mij toch bij de varkenshoeders, want ik ben niet waardig uw zoon te zijn. Want ook wie dankbaar de gevonden genade omarmt, heeft besef van zijn verleden.

En het is dan niet het oordeel van eens anders dienstknecht, maar het oordeel van de Herder, die het hart aanziet en ook deze tekst van Romeinen 10 weerspiegelt: de kerk strekt de handen uit in een nieuw blij gemoed naar de Herder. Maar grijpt het ook naar de door de Herder heel de dag uitgestrekte handen? Of grijpt het tenminste naar beginselen van recht en vrede?

Gerechtigheid is daarin ook dit: God de Heer heeft een weg geschapen van vasthouden aan verbond en trouw aan Gods Woord. De mens meende en claimde en eiste, en God voorzag, zoals het volk Israël van een koning werd voorzien. Kan dan het volk ongestraft de koning afzetten? Ik bedoel dit: kan wat God heeft toebereid nu worden geconfisqueerd, terwijl zij die er hun heil en toevlucht vonden, en deze in waarheid beleden, nu links en rechts in de geestelijke doornenstruiken worden

gedreven? Is er dan niemand in dit koekoeksnest meer over, die nog iets kan verhalen van de Vreze des Heeren? Zou niet zelfs een ongelovige bevreesd moeten zijn om dit zogenaamde (geclaimde) werk van God weer af te breken? Zou ook niet een gelovige moeten oppassen om er zelfs maar deel van uit te willen maken? Dan is er maar één waarschuwing voor de onbekommerde en onwetende overblijvers, en dat is deze: ga af van die oude paden die uzelf tot gruwel waren, en bezoedel u niet aan de paden die claimen de weg van een priesterambt en een priestervolk te zijn ! Want het oordeel begint bij Gods eigen priesters. En dat geldt juist nu, nu we de scherpe breuklijn (onverenigbaar met eigen verleden) in de leer voor ogen zien. Dat is weer die gerechtigheid van hiervoor die zou moeten brengen tot besef en belijden en boete. Want eenieder wordt beoordeeld door zijn eigen Herder aan het einde van zijn eigen rit. Ieder draagt zijn eigen pak, Galaten 6:5. Of in termen van Romeinen veertien: geef die kinderen van God hun eigen plaats terug op hun eigen concrete weg van God! Waarom nog leiding zoeken, waar we zojuist formeel en officieel onszelf schuldig geoordeeld hebben? Is er dan niemand in het ongelijk gesteld? Is er dan niemand die uit is op herstel van vrede? Is er niemand die de liefde kan opbrengen om te beseffen welke bewijsbare eigen liefdeloosheid de leerbreuk impliceert? Hoe brengen de veronderstelde priesterkoningen dat voor het Voetlicht van de troon?

Geef een reactie

Vul je reactie hier in ...